

[Morten Lango.]

løsninger, som ville være sikrere og mere rimelige. Nu har jeg opfattelsen af, at dette er en lille sag, som man gerne vil have igennem forholdsvis hurtigt, og det skal vi ikke modsætte os, men det kunne måske være gavnligt alligevel, om udvalget også så lidt på principperne, så ville vi stå lidt bedre rustet, når man engang skal til igen at se på spørgsmålet. Men altså, vi skal gerne uden alt for store forhåbninger til resultaterne støtte det fremsatte lovforslag.

Johan Asmussen: Rent umiddelbart tror jeg, et enhver af os ikke kan undgå at have en vis sympati for bestræbelser, der går ud på at begrænse afbetalingshandelen. Her tænker man jo på de tilfælde, man har hørt og læst om og måske selv oplevet, og som har været resultatet af letsindige og overflødige køb, som har sat folk i økonomiske vanskeligheder. Men det er jo i virkeligheden en spontan, følelsesbestemt indstilling, og jeg er ikke så sikker på, at den kan holde for en nærmere overvejelse.

Men hvad man end vil mene om det, så er det jo slet ikke den side af sagen, det her drejer sig om. Det, man nu er inde på, er ikke det, som oprindeligt var hensigten med afbetalingsloven, der jo netop skulle tjene som beskyttelse over for de svage stillede imod sælgere, der ville udnytte deres svaghed. Det, man er inde på her, er jo at ville benytte afbetalingsloven som konjunkturregulerende middel. Det har ikke været sagt rent ud, men det ved vi jo alle, at når lovforslaget kommer frem her i dag, er det en følge af trekantforliget for et par uger siden, og man kan jo også nok sige, at det i nogen grad mellem linjerne præger den måde, som sagen — jeg vil nødig sige argumentationen, for den var der ikke meget af — er blevet fremført på af de tre forligspartier.

Der stod i går i Jyllands-Posten en udmærket, fornøjelig kronik af universitetslektor Frøbert med overskriften „En lovs lidelseshistorie“, hvor han identificerede sig med afbetalingsloven og gennemgår alle de mange mærkelige faser, den har været igennem, også i konjunkturpolitisk henseende. Han nævner, at loven nu er havnet i dette

forlig, og siger så, idet han altså identificerer sig med loven:

„Jeg forstår ikke rigtig, hvad jeg skal i det forlig“.

Man tør nok sige, at det kan man også have sine tvivl om. Navnlig undrer det mig, at man har ladet dette lovforslag gå ind i forliget lang tid efter, at den redegørelse, som skulle danne optakten til en mulig ændring af reglerne, har foreligget. Det var jo hr. Henry Christensen, der på venstres vegne i sommer gav bolden op og opfordrede justitsministeren til at lade forholdene undersøge, og med imponerende hurtighed forelå resultatet af den undersøgelse. Så ville man anse det for rimeligt, at undersøgelsen og dens resultat ville danne baggrund for den stilling, der blev taget med hensyn til de videre skridt; men det synes jeg ikke rigtig er tilfældet.

Jeg har noteret mig, så vidt jeg forstod, at blandt de faktiske oplysninger, man bygger på i redegørelsen, er bl. a. den, at væksten i afbetalingsgælden med hensyn til varige forbrugsgoder kun udgør ca. 5 pct. af stigningen i det private forbrug, ca. 150 mill. kr. årlig. Det forstår jeg sådan, at det i virkeligheden er et meget beskedent område, disse bestemmelser i det hele taget kan komme til at omfatte. Men når man ser på, hvilket resultat undersøgelsen kommer til — det har løseligt været berørt af hr. Knud Thomsen — ser man noget, som jeg synes der kan være grund til at citere et par linjer af; det er fra redegørelsen, side 59:

„Som resultat af udvalgets overvejelser vil man konkludere, at en regulering af afbetalingsvilkårene under de nuværende forhold næppe kan antages at have konjunkturudjævnenne virkning.“

Nu var meningen med det hele jo, at det skulle være en konjunkturpolitisk disposition; men man får altså her at vide, at en konjunkturpolitisk virkning næppe vil kunne opnås ved en ændring som den, der her er tale om. Ejendommeligt nok har man alligevel fastholdt ønsket om en forhøjelse af udbetalingen fra 15 pct. til 20 pct. — men jeg har da også forgæves ledt efter argumentation, endsige en virkelig sagligt begrundet argumentation, fra de ordføreres side, der her repræsenterer forligspartierne.